

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 33 0 P 097541 25 Gž
Tuzla, 02.09.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Vahide Halilović, kao predsjednika vijeća, Ivane Mott-Bašić i Šejle Kamberović Hadžiefendić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja 1. I.M., sin A., iz Ž., ..., i 2. Z.M., kći A., iz Ž., ..., koje zastupa punomoćnik Dževad Bektić, advokat iz Tuzle, protiv tuženih 1. H.L., rođene M., kći I., iz Ž., ..., 2. A.M., kći S., ..., G.T., koju zastupa punomoćnik Sedina Pilavdžić, advokat iz Živinica, radi opoziva ugovora o poklonu, vps. 30.001,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Živinicama broj 33 0 P 097541 23 P od 19.11.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 02.09.2025. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda u stavu I i III izreke potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom, stavom I izreke, odbijen je tužbeni zahtjev koji glasi:
„Opoziva se Ugovor o poklonu, zaključen dana 17.07.2012. godine u Ž., između tužilaca I.M. i Z.M. kao poklonodavaca, s jedne strane i tuženih H.L. i A.M. kao poklonoprimaca, s druge strane, koji je Ugovor notarski obrađen od strane notara Jusufa Halilovića iz Živinica, istog dana, pod brojem ... i Aneks na ugovor o poklonu (OPU-IP: ...), zaključen dana 30.11.2016. godine u Ž., između prvotuzitelja I.M., kao poklonodavca, s jedne strane i drugotuzene A.M., kao poklonoprimca, s druge strane, koji je Aneks na Ugovor o poklonu obrađen od strane notara Jusufa Halilovića iz Živinica, istog dana, pod brojem ..., što je tužena A.M. dužna priznati i trpjeti da se u Zemljišnoknjižnom uredu Općinskog suda u Živinicama izvrši brisanje predbilježbe prava vlasništva u korist A.M. na Ugovorom darovanim nekretninama, a koja nekretnina je označena kao kč. br. 482/3, upisana u zk. ul. br. 4932, KO ... (prije harmonizacije označena kao kč. br. 1188/4, KO ...), i to u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.“

Stavom II izreke, opozvan je Ugovor o poklonu u odnosu na H.L., zaključen dana 17.07.2012. godine u Ž., između tužitelja I.M. i Z.M. kao poklonodavaca, s jedne strane i tuženih H.L. i A.M. kao poklonoprimaca, s druge strane, koji je Ugovor notarski obrađen od strane notara Jusufa Halilovića iz Živinica, istog dana, pod brojem ..., te je tužena H.L. dužna trpjeti da se u Zemljišnoknjižnom uredu Općinskog suda u Živinicama izvrši brisanje predbilježbe prava vlasništva u korist H.L. na Ugovorom darovanim nekretninama, a koja je nekretnina označena kao kč. br. 645/141, upisana u zk. ul. br. 1406 KO ... (prije harmonizacije označena kao kč. br. 40/34, zk. ul. br. 491, KO ...), u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.

Stavom III izreke, alineja prva obavezana je prvotužena da tužiteljima nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od po 270,00 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.

Alinejom drugom istog stava, obavezani su tužitelji da drugotuženoj nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od po 1.965,00 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.

Alinejom trećem istog stava, odbijeni su zahtjevi za nadoknadu troškova parničnog postupka tužitelja i drugotužene preko dosuđenih do potraživanih iznosa kao neosnovani.

Protiv navedene presude u stavu I i III izreke žalbu su izjavili tužitelji, zbog sva tri razloga propisana odredbom člana 208. stav 1. Zakona oparničnom postupku (Službene novine FBiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu skraćeno: ZPP), i iz razloga navedenih u žalbi predlažu da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači na način da se u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev, a drugotužena obaveže da tužiteljima nadoknadi troškove parničnog postupka pred prvostepenim sudom, kao i troškove sastava žalbe u iznosu od 1.296,00 KM i takse na žalbu po odluci suda ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Odgovoru na žalbu nije dostavljen.

Ispitujući prvostepenu presudu u smislu odredbi člana 221. ZPP ovaj sud je donio odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

Predmet ovog spora jeste zahtjev tužitelja za opoziv ugovora o poklonu zaključen dana 17.07.2012. godine u Ž., između tužitelja I.M. i Z.M. kao poklonodavaca, s jedne strane i tuženih H.L. i A.M. kao poklonoprimaca, s druge strane, koji je Ugovor notarski obrađen od strane notara Jusufa Halilovića iz Živinica, istog dana, pod brojem ..., kao i opoziv Aneksa na ugovor o poklonu (...), zaključen dana 30.11.2016. godine u Ž., između prvotužitelja I.M., kao poklonodavca, s jedne strane i drugotužene A.M., kao poklonoprimca, s druge strane, koji je Aneks na Ugovor o poklonu obrađen od strane notara Jusufa Halilovića iz Živinica, istog dana, pod brojem ..., te zahtjev da su tužene dužne priznati i trpjeti da se u Zemljišnoknjižnom uredu Općinskog suda u Živinicama izvrši brisanje predbilježbe prava vlasništva u korist tuženih na predmetnim nekretnimama.

Ovakav zahtjev su tužitelji temeljili na činjeničnim tvrdnjama da su nakon učinjenog poklona osiromašili u toj mjeri da nemaju nužnih sredstava za život, te da unatoč činjenici da su tužene, kao poklonoprimci se i prilikom zaključenja Ugovora o poklonu (član 5) obavezale da će tužitelje (poklonodavce) paziti, njegovati i voditi brigu o istima, osigurati im zdravstvenu pomoć, iste to ne čine.

Prvotužena je u svom odgovoru na tužbu priznala tužbeni zahtjev iz kojeg razloga je prvostepeni sud i donio odluku kao u stavu II izreke.

U odnosu na drugotuženu, prvostepeni sud je na osnovu ocjene dokaza u relevantnom utvrdio da su tužitelji temeljem ugovora o poklonu, koji je notarski obrađen kod notara Jusufa Halilovića iz Živinica, pod br. ..., dana 17.07.2012. godine drugotuženoj poklonili nekretninu označenu kao kč. broj 482/3 (stari premjer 1188/4 KO ...), da je istim ugovorom ugovoreno da je drugotužena u

obavezi da pazi, njeguje, vodi brigu i osigura zdravstvenu pomoć za tužitelje, da je aneksom na Ugovor o poklonu, koji je notarski obrađen kod notara Jusufa Halilovića iz Živinica, pod br. ..., dana 30.11.2016. godine ugovoreno da drugotužena nakon što navrší 18 godina starosti dobrovoljno i po vlastitoj želji češće posjećuje tužitelje i po vlastitoj želji da ponekad vodi brigu o njima u pogledu pružanja pomoći, da penzija prvotužitelj iznosi 697,00 KM, da drugotužiteljica ima zdravstvenih problema i da je lice sa invaliditetom II grupe kojoj je Rješenjem CSR Živinice, broj ..., od 05.01.2021. godine priznata lična invalidina II grupe u mjesečnom novčanom iznosu od 82,32 KM te dodatak za njegu i pomoć od strane drugog lica za II grupe u mjesečnom novčanom iznosu od 137,20 KM, odnosno ukupno 219,52 KM, da drugotužitelj ima zdravstvenih problema sa ... i da je upućen na operaciju ... u 2023.godini, da su odnosi između tužitelja i drugotužene se pogoršali nakon zaključenja ugovora o poklonu, te da drugotužena ne posjećuje tužitelje, kao i da su tužitelji još uvijek u posjedu poklonjenih nekretnina.

Na temelju ovako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na drugotuženu sa obrazloženjem da isti nisu dokazali postojanje uslova za opoziv predmetnog ugovora o poklonu.

Neosnovane su, žalbene tvrdnje tužitelja koje se svode na to da je pobijana presuda utemeljena na nedovoljno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju i da prvostepeni sud nije na pouzdan način utvrdio relevantne činjenice na osnovu kojih bi se mogla donijeti zakonita i pravilna odluka, kao i da je pogrešno cijenio izvedene dokaze i interpretirao iskaze saslušanih svjedoka. Iz stanja spisa i razloga ožalbene presude, tako nešto ne proizilazi, jer je prvostepeni sud, suprotno žalbenim navodima, pravilnom primjenom odredbe člana 8. ZPP, odnosno na osnovu savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, i na osnovu rezultata cjelokupnog postupka o neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja, odlučio primjenom pravila o teretu dokazivanja iz člana 126.ZPP, a nijedna žalbena tvrdnja tužitelja nije dovela u opravdanu sumnju zaključak prvostepenog suda da tužitelji odlučne činjenice nisu dokazali. Zbog navedenog su neosnovani žalbeni prigovori da je prvostepena presuda zahvaćena povredom odredaba člana 8. ZPP zbog čega je bilo nemoguće istu ispitati.

Opoziv poklona predviđaju pravna pravila OGZ-a (paragraf 946. do 954.), pa tako paragraf 946 OGZ postavlja opće pravilo da se ugovor o poklonu ne može opozvati, ali isto tako predviđeni su izuzeci od tog pravila prema kojima se darovanje između ostalog može opozvati zbog naknadnog osiromašenja darovatelja (paragraf 947) i nezahvalnosti poklonoprimalca.

Dakle, ugovor o darovanju može se opozvati od strane poklonodavca u određenim slučajevima, što je faktičko pitanje o kojem sud odlučuje u svakom konkretnom slučaju.

Tužitelji su svoj tužbeni zahtjev zasnovali na tvrdnjama da su nakon učinjenog poklona osiromašili zbog narušenog zdravstvenog stanja, koje stanje je dovelo do povećanih troškova za liječenje, da prvotužitelj više ne radi poslove ..., koji posao mu je bio dodatnih prihod, a da drugotužiteljica nije više u mogućnosti obrađivati njivu, kao i brinuti se o domaćinstvu, pa su tužitelji primorani plaćati druga lica koja bi za njih obavljala kućanske poslove. Također su tvrdili i da ih drugotužiteljica više ne posjećuje i ne vodi brigu o njima.

Suprotno žalbenom rezonovanju, po ocjeni i ovog suda, predloženim i izvedenim dokazima, u smislu paragrafa 947. i 948. OGZ-a, tužitelji nisu dokazali

da su naknadno toliko osiromašili da više nemaju sredstava za život nakon zaključenja predmetnog ugovora o poklonu, niti su dokazali grubu neblagodarnost na strani drugotužiteljice, a što su bili dužni u smislu člana 7. stav 1. i 123. stav 1. ZPP.

Naime, kako iz utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da prvotužitelj ima penziju u iznosu od 700,00 KM, da drugotužiteljica ima primanja u iznosu od 219,52 KM na ime lične invalidnine i dodataka za njeg i pomoć od strane drugog lica, da su tužitelji u posjedu predmetnih nekretnina, kao i da imaju kćerku koja je po zakonu dužna izdržavati, to se, suprotno žalbenim prigovorima, ne može smatrati da su se ispunili uslovi za opoziv ugovora o poklonu zbog osiromašenja. Okolnost što su tužitelji trenutno narušenog zdravstvenog stanja, ne može samo po sebi značiti da su nakon učinjenog poklona toliko osiromašili da više nemaju sredstava za život, kada isti nisu izvodili dokaze iz kojih bi se moglo utvrditi da se njihovo materijalno stanje pogoršalo zbog izdataka za liječenje. Tvrdnje da prvotužitelj više ne može obavljati poslove ..., koji su mu donosili dodatni prihod, kao i da drugotužiteljica više ne može obrađivati njivu, ne mogu dovesti do drugčijeg zaključka suda, jer i po ocjeni ovog suda, tužitelji su u vrijeme učinjenog poklona trebali imati u vidu da u budućnosti prvotužitelj neće moći obavljati poslove ..., kao i da drugotužiteljica neće moći obavljati poslove u njivi i da je to redovan slijed događaja. Također, ni okolnost što tužitelji moraju angažovati drugo lice za obavljanje kućanih poslova i to sedmično 40,00 do 50,00 KM, kako to slijedi iz iskaza prvotužitelja, te što imaju troškove za račune, ne može imati uticaja na pravilnost i zakonitost prvostepene presude, uslijed činjenice da isti imaju primanja od penzije i lične invalidnine, a posebno uslijed činjenice da isti imaju kćerku, koja je i zakonski obavezna da ih izdržava i koja bi im u svakom slučaju mogla pružiti pomoć u obavljanju kućanskih poslova, pri čemu su tužitelji troškove za komunalne račune imali i prije zaključenja predmetnog ugovora o poklonu. Zbog navedenog su neosnovani opširni žalbeni navodi kojima se ukazuje na pogrešan zaključak prvostepenog suda da kod tužitelja nije došlo do osiromašenja zbog zdravstvenog stanja, kako prvotužitelja tako i drugotužiteljice, jer po ocjeni i ovog suda, kako je to gore navedeno, tužitelji takvo što nisu dokazali.

Pri tome, suprotno žalbenim navodima, pravilni su razlozi prvostepenog suda da tužitelji nisu mogli vršiti poređenje potrošačke korpe i penzije, jer se za opoziv ugovora traži da tužitelji dokažu da su nakon učinjenog poklona došli u takvu materijalnu situaciju da nemaju nužnih sredstava za život, što predstavlja niži stepen osiguranja mjesečnih potreština za života, za razliku od potrošačke korpe, a koja kako danas, tako i u vrijeme učinjenog poklona prelazi prosječnu visinu penzije jednog penzionera.

Također, neosnovani su i žalbeni prigovori koji idu u pravcu pogrešnog zaključka prvostepenog suda da tužitelji ne mogu zahtijevati opoziv ugovora o poklonu iz razloga što su isti u posjedu predmeta tog ugovora, niti pozivanje na presudu Apelacionog suda Brčko distrikta BiH broj 96 0 P 126341 22 Gž od 30.01.2023.godine. Naime, tačno je da odredba paragrafa 947. OGZ ne navodi decidno da se stvar mora nalaziti u posjedu poklonoprimca, ali u slučaju kada se poklon nalazi u posjedu poklonodavca, onda se ne može govoriti da je poklon ni na koji način uticao na imovinsko stanje poklonoprimca. Pa u konkretnom slučaju, kada tužitelji nisu dokazali da nemaju nužnih sredstava za život, i kada imaju lice koje je po zakonu dužno ih izdržavati, okolnost što se predmet nalazi u njihovom faktičkom posjedu u svakom slučaju predstavlja jedan od razloga za odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja u odnosu na tužiteljicu.

Iako tužitelji u svojoj žalbi ne osporavaju zaključak prvostepenog suda da do opoziva poklona u konkretnom slučaju nije moglo doći ni zbog neblagodarnosti drugotužene, po ocjeni ovog suda, pravilno je prvostepeni sud primjenio materijalno pravo kada je našao da u konkretnom slučaju nije ispunjen ni ovaj uslov za opoziv ugovor o poklonu. Naime, shodno paragrafu 948. OGZ za uspjeh u parnici radi opoziva predmetnog ugovora o poklonu tužitelji su bili u obavezi da dokažu da je prvotužena kao poklonoprimalac iskazala prema njima kao poklonodavcima grubu neblagodarnost, a što u konkretnom slučaju nisu dokazali, kako je to pravilno i prvostepeni sud cijenio i to tome dao pravilne razloge na strani 11 pasus drugi, koje i ovaj sud prihvata, bez potrebe ponavljanja istih.

Na koncu, žalbeni prigovori da je prvostepeni sud prekoračio tužbeni zahtjev jer da je obavezao prvotuženu da tužiteljima naknadi troškove parničnog postupka iako su tužitelji tražili samo od drugotužene naknadu troškova, ne mogu uticati na drugačiju odluku suda u pogledu troškova postupka, budući da tužitelji i nemaju pravnog interesa za ulaganje žalbe u tom dijelu, jer je žalbu mogla podnijeti samo prvotužena koja je i obavezana na plaćanje troškova postupka.

Iz svih naprijed navedenih razloga valjalo je, primjenom odredbe člana 226. i člana 235. stav 2. ZPP, žalbu odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu u stavu I i III izreke potvrditi. Prvostepena presuda u stavu II izreke, kao neožalbena, ostaje neizmjenjena, shodno odredbi člana 221. ZPP.

Budući da tužitelji nisu uspjeli u žalbenom postupku, to je odbijen njihov zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka na ime sastava žalbe i sudske takse na žalbe, o kojima je odlučeno u stavu drugom izreke ove presude, koja u ovom dijelu ima karakter rješenja (član 397. stav 1., a u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP).

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Vahida Halilović, s.r